

кътъ посрѣща при изучаването на исторіята на Славенитѣ, особено на Българитѣ, сж тѣзи:

1^о Че отколѣшнитѣ Славены, както и Българитѣ оставили на чуждытѣ да имъ пишѣтъ исторіята;

2^о Че земитѣ, които населявали първитѣ Славены, сж были повечето неизвѣстны за жителитѣ на онѣзи Имперія, която са наричаше цѣль свѣтъ — Римскага Имперія;

3^о че доста голѣма бъркотія ѣ произлѣзла отъ промѣненіето на историческитѣ имена, които, сж са превождали на чуждъ езикъ, а ѣще и написваны съ непълна или несъстоятелна азбука; тѣй щото мѣчно ѣ да са познай сжщото име въ таквызъ едни начертанія.

„Да земнемъ напримѣръ, — казва Д-ръ Лонгъ, — двата езика Латинскыя и Грыцкыя и, като прибавимъ при тѣхъ най-малко поне три други варварскы нарѣчія, като Готското (което объема тевтонското), Славенското и най-сетнѣ Татарското (което объема Чудското, Маджарското и Турското), съберете тѣзи петъ разны и противоположны элементы въ една страна или мѣсто, и слѣдъ дългы борбы, нападенія и изселаванія, преселяванія и скытанія на нѣколко столѣтія, — тогази не ѣ за чудѣние да срѣщамы таквызи едни противоположны свѣдѣнія и древни преданія, които причиняватъ мѣчнотія и даже невъзможность да са прослѣди съ съвършенна точность было имена на лица, было на мѣста и страны. . . .»

За туй не ѣ никакъ чудно, че Френцель единъ писатель сколо VII-й вѣкъ, нарича Славенитѣ «Еврейско племе и езикътъ имъ — нарѣчіе еврейско!» Но и шо трѣба да са вращамы толкозь назадъ, ко-